

Jesu återkomst

Tidernas comeback

Ett föredrag hållet i Korskyrkan, Borås, torsdagen den 7 april 2011, om Bibelns undervisningen om Jesu återkomst och den yttersta tiden.

Jesu återkomst

Först: Detta är ett ämne som jag både älskar och har rätt svårt för, på en och samma gång. Och jag har märkt att det är just så det är för väldigt många människor. Bibelns profetior både fascinerar och skrämmer.

För trettiotalets väckelsegeneration var det här ett ämne som man rätt ofta predikade och studerade. Senare reste predikanter runt i vårt land som hade specialiserat sig på frågorna om den yttersta tiden och som spände upp stora kartbilder i lokalerna där alla händelser fanns inritade, prydligt och tydligt. Ämnet var intressant, och drog folk.

Men jag har förstås också möt dem, ofta något yngre, som levtt hela sitt liv med en känsla av oro och fruktan inför allt som har med Jesu återkomst att göra. För dem har frågan bränt in i själen: - Ska jag få följa med eller inte? Och den frågan har, kanske för att den enda gång ställdes alltför ovarsamt varit väldigt tung och svår, och är så, märker jag, än idag.

Den generationen har inte riktigt klarat av att bära budskapet vidare, varför deras barn i sin tur knappt har hört talas om att Jesus ska komma tillbaka alls.

Vad jag försöker säga är nog att det ibland och i vissa frågor liksom ekar i rummet. Det har sagts så mycket och så högljutt att rösterna ligger kvar och ekar. Och när man kommer in i en lokal där det ekar, då får man försöka tala sakta, försiktigt och tydligt för att bli hörd. Inte sant? Och så är det med det här ämnet. Det får inte tystas ner, och det innehåller faktiskt också rätt mycket allvar, men samtidigt ska det nog, som allt explosivt, hanteras varsamt. Min egen kluvenhet beror nog, när jag försöker förstå den, på några saker:

För det första är texterna omkring Jesu återkomst väldigt svåra. Jag har läst en hel del böcker och artiklar, skrivna av olika kristna förkunnare, där man kommer fram till väldigt olika slutsatser omkring olika delar av bibelns undervisning om den yttersta tiden. Det verkar som att alla har sina egna argument och är lika säkra på sin sak.

Tyvär vänder en del sig mot dem som inte delar deras slutsatser och kallar dem i det närmaste för villolärare. Och så har det som skulle vara en källa till glädje och hopp istället blivit ett stridsfält där troende människor, som alla väntar Jesus tillbaka, slåss om tidscheman och begrepp.

En annan sak som verkligen har bedrivit mig då och då är den kyla och den distans jag ibland har mött i samband med den här undervisningen. Det verkar vara lätt till när saker och ting händer, katastrofer och elände, att man nästan utan att tänka på det liksom kommenterar det som hänt med orden om att "det står väl i Bibeln att det ska gå så här." Och även om nu Bibeln, som vi ska se, talar om många svårigheter i tidens slutperiod, så får vi aldrig glömma vare sig Guds eller människors smärta i det som sker. Och det är verkligen vår uppgift att be om fred, om hjälp, om hälsa och om välgång för människor.

Mer än annat minns jag ett konkret tillfälle då jag själv skulle vara mötesledare en kväll som skulle handla om Israel och den yttersta tiden. En samling som tillslut hamnade i en lång diskussion mellan talaren och en besökare angående hur många judar som egentligen skulle dö under det stora lidandet i tidens slut. Debattörerna blev oense och den ene överträffade den andra i sifferjonglerandet och bibelordsduellen.

Jag häpnade över kylan i debatten och avsaknaden av smärta bakom orden, och gick tårögd hem med en stark känsla av illamående. Jag visste inte vem av dem som kommit närmast sanningen i sina beskrivningar av massdöd och lidande, men jag tänkte att om vi bara trott att någon av dem åtminstone vetat något om vad han sa så borde vi väl både gråtit och bett att detta arma folk. Jag vill i alla fall inte att min väntan efter Jesus ska göra mig till en synisk människa, med passiv ödestro och utan smärta inför en värld som lider.

Detta är verkligen känslor jag själv måste brottas mig ut ur när jag nu närmar mig ett ämne som ju faktiskt är något av det mest positiva, trots allt, som kyrkan har att förkunna. Så låt mig ta ett annat exempel. Jag besökte en församling i Chadyr Lunga i Moldavien, en

del av det gamla Sovjetväldet. En sen kväll satt vi ner med församlingsledningen i baptistkyrkan. Samtalet handlade om stalintiden, och om dessa syskons stora lidande under förföljelsen. Och jag minns att jag frågade hur de kunnat överleva denna tid. Då såg pastorn på mig, sken upp, och började tala om Jesu återkomst. Och jag förstod hur oerhört viktigt det hoppet varit för kyrkans överlevnad under denna mycket svåra period. Och så visar sig då detta budskap ha en enorm lyftkraft särskilt för den förföljda och lidande kyrkan i världen.

Så vad ska vi säga om detta? Jo, att ett felaktigt användande av Bibelns profetior kan skapa stora problem och att ganska många sekter har fötts ur spekulationer om den yttersta tiden. Felaktiga betoningar kan också leda till en osund fanatism, eller till att man tappar huvudspåret i sitt kristna liv. Det visste Paulus när han skrev, **2Tess 2:1-2**: "När det gäller vår Herre Jesu Kristi ankomst och hur vi skall samlas hos honom, ber vi er, bröder, att inte så plötsligt tappa fattningen och bli skrämnda, vare sig av någon ande eller av något ord eller brev, som påstås komma från oss och som går ut på att Herrens dag har kommit."

Men vi måste också säga att läran om den yttersta tiden är ett grundläggande ämne i vår Bibel, **Hebr 6:1-2**: Låt oss därför lämna bakom oss de första grunderna i Kristi lära och föras till fullkomlighet. Låt oss inte på nytt lägga grunden med omvändelse från döda gärningar och tro på Gud, med undervisning om reningar och handpåläggning, om de dödas uppståndelse och en evig dom.

Detta är med andra ord ingespecialkurs för specialintresserade utan hör till grunderna i all sann kristendom. Det är dessutom ett centralt ämne. GT hänsyftar på Jesu andra tillkommelse ca. 500 ggr. NT talar om Jesu återkomst över 300 gånger (319?), d.v.s. i genomsnitt en gång var 25 vers.

NÅGRA NYCKELORD

Bibelns profetior är som ett tiotusenbitars pussel som någon kastat ur asken och som nu ligger i en hög på bordet. Bitar med svåra ord på, som: TIDSTECKEN, UPPRYCKANDET, 1000-ÅRS RIKET, VEDERMÖDAN, ANTIKRIST, HARMAGEDDON, KRISTI DOMSTOL...

Det är inget enkelt pussel att lägga. Så låt oss hålla oss nära honom som ser allt klart, nämligen Jesus. För utan någon som helst ambition att lägga hela pusslet här ikväll så att bilden blir hel och tydlig i alla hörn och kanter, väljer jag att sitta ner en stund med Jesus. Så låt oss slå upp det längsta sammanhängande tal vi har av Jesus om tidens slut, nämligen Matt 24-25.

Fast vi börjar redan i kapitel 23. (Jag ska säga att jag som en del av mina förberedelser tog mig tid att lyssna igenom en hel undervisningsdag med Hans Weichbrodt och kommer att låna en del tankar här och där från hans föredrag, även om jag kanske inte citerar honom rakt av.)

Matt 23:37-39: Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig. Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte. Se, ert hus kommer att stå öde. Ty jag säger er: Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn."

Till skillnad från den kyla jag ibland upplevt dra genom undervisningen om den yttersta tiden känner jag värmen i Jesu röst. Han älskar sitt folk. Han vill församla. Han vill beskydda. Men Israel, d.v.s. majoriteten, har sagt sitt nej till Jesus, och därför ska huset en dag stå öde.

Jag ville, men inte ni, säger Jesus, i några korta ord som fångar både Guds hjärta och Guds smärta.

Orden "ert hus" kanske syftar på templet, eller kanske t.o.m. på landet. Templet brändes ner år 70, och folket fördes bort från landet på 130-talet.

Men säger Jesus: "Härefter skall ni inte se mig, förrän ni säger: Välsignad är han som kommer i Herrens namn."

Jesus säger inte: Ni ska se mig igen OM ni inte säger: Välsignad..."

Jesus säger "förrän ni säger". D.v.s. en dag kommer det att ske. Jag ska komma tillbaka till det.

Matt 24:1-2: När Jesus lämnade templet och var på väg ut, kom hans lärjungar fram och visade honom på tempelbyggnaderna. Men han sade till dem: "Ni ser allt detta. Amen säger jag er: Här skall inte lämnas sten på sten. Allt skall brytas ner."

Lärjungarna är så fascinerade av templet. Herodes tempel var så storslaget och vackert. Dessutom stod det för kontinuitet och trygghet, ja det stod där som ett slags monument över Guds upprättelse och makt. Det första templet hade bränts ner av babylonierna, men återigen byggts upp av judarna efter återvändandet från fångenskapen. Det hade möjliggjort genom ett Guds under. Så templet talade om nåd, och om det judiska folkets viktiga roll i historien. Och så säger då Jesus detta oerhörda, skakande, chockerande: "Här ska inte lämnas sten på sten. Allt ska brytas ner."

Och så blev det. Just precis så, helt ordagrant, blev det. För ungefär 40 år senare, år 70 intog general Titus Jerusalem efter ett uppror där judarna försökt slå sig loss från Rom. Och det sägs att 1.1 miljoner judar dödades och att ytterligare 97.000 togs som fångar. Det är detta Jesus ser i en profetsyn när han gråter över Jerusalem i Luk 19: "Det skall komma en tid då du får se dina fiender bygga vallar runt dig och omringa dig och ansätta dig från alla håll. De skall slå dig och ditt folk till marken, och de skall inte lämna sten på sten, eftersom du inte förstod att tiden var inne för Guds besök."

Templet bröts bokstavligen ner, sten för sten. Och idag har man grävt fram dessa stenar som fallit ner på en gata där vi vet att Jesus en gång gick, och som har legat där allt sedan den dagen fram till idag.

Matt 24:3: När Jesus sedan satt på Oljeberget och lärjungarna var ensamma med honom, gick de fram till honom och frågade: "Säg oss: När skall detta ske, och vad blir tecknet på din återkomst och den här tidsålderns slut?"

Det finns väldigt mycket bakgrund till den här frågan. I årtusenden hade det judiska folket väntat på Messias. Den första profetian om

en kommande frälsare hittar vi redan i **1 Mos 3:15**: "Jag skall sätta fiendskap mellan dig och kvinnan och mellan din avkomma och hennes avkomma. Han skall krossa ditt huvud och du skall hugga honom i hälen."

Så avkunnar Gud domen över ormen, ondskan, efter syndafallet i Edens lustgård, genom att säga att en dag ska någon komma, en kvinnas avkomma, vilket är en märklig referens till jungfrufödelsen. Och Gud säger till ormen: - Han ska krossa dig och du ska hugga honom i hälen. Satan är en gifform. Blir du huggen av en kobra i hälen så dör du. Jesus offrade sig själv för att krossa ormens huvud. Här finns alltså både lidande och seger, både kors och uppståndelse, i bibelns första profetia. (!)

Och så växer bilden sakta fram av någon som kommer, Guds Messias, Frälsaren, för att segra, befria Israel och upprätta Guds tankar med världen.

Men i Bibeln finns också andra slags profetior, som handlar om den lidande tjänaren, t.ex. i Jes 53. Och detta funderade man mycket över. Hur kan det här gå ihop? Messias ska segra. Och Messias ska lida. Ja, det fanns t.o.m. de som väntade på två olika Messiasgestalter, en som led och en som segrade. Fast vi idag kan förstå, utifrån Nya Testamentet, att dessa profetior ju i själva verket handlade om en man, fast två ankomster. Första gången kom Jesus för att lida, dö och uppstå. Nästa gång kommer han som herrars Herre och kungars Kung.

Så levde det judiska folket med denna förväntan, en dag ska Guds Messias komma. Då ska folket befrias, landet upprättas och Jerusalem bli världens centrum.

Och så kom han. Fast inte på himlens skyar, men som ett barn som växte i Marias inre. Och som växte upp, blev en man och kallade lärjungar. I tre år lever han med dem dag och natt, och först efter tre år frågar han: - Vem säger ni att jag är? Och efter tre år vågar Petrus ett steg i tro och svarar, med darr på rösten: - Du är Messias. För en jude... oerhörda ord.

När Jesus bejakar Petrus upptäckt faller alla slöjor. Sanningen står där i klart ljus. Och lärjungarna kan förstås bara tänka att nu - med hela

sitt judiska arv i ryggen - att nu ska vi gå upp till Jerusalem. Nu ska Jesus upprätta Guds rike på jorden. Nu ska romarna skickas hem och folket befrias.

Men Jesus säger: - Nej, jag ska gå till Jerusalem för att dö för världens synder. Och Bibeln säger att de inte förstod vad han sa. För det är inte så lätt att förstå det vi inte vill förstå. Men i samtalet på olivberget börjar det tydligen gå upp för dem vad som är på väg att hända. Jesus, deras Messias, ska verkligen dö. Med templet framför sig, symbolen för Guds närvaro hos folket, och med en begynnande insikt om att detta inte ska förbli och att Jesus ska dö kommer frågan: - När... När ska du komma tillbaka?

Det är egentligen fantastiska ord, som djupnar ju mer jag betraktar dem. De är fulla av insikter och frågor om vart annat. Jesus, om du är Messias så kan det ju inte sluta så här. Då måste du väl ändå komma tillbaka på något sätt, vid tidens slut.

Och så börjar Jesus, på bergssluttningen vid olivberget, där han snart ska utkämpa sin bönekamp inför korset, att undervisa sina lärjungar om vad som ska ske. Vi kallar detta för talet om tidens slut. Vilket inte betyder jordens undergång, utan dess slutliga upprättelse. Låt oss se på några huvudtankar ur detta tal: (Efter pausen)

BÖRJAN AV FÖDSLOSMÄRTORNA, Matt 24:4-8

Matt 24:4-8: Jesus svarade dem: "Se till att ingen bedrar er. Ty många skall komma i mitt namn och säga: Jag är Messias, och de skall leda många vilse. Ni kommer att höra stridslarm och rykten om krig. Se då till att ni inte blir skrämde. Ty detta måste hända, men därmed har slutet ännu inte kommit. Folk skall resa sig mot folk och rike mot rike, och det skall bli hungersnöd och jordbävningar på den ena platsen efter den andra. Men allt detta är bara början på 'födslovåndorna'."

Apg 1:6-7: När de nu var samlade frågade de honom: "Herre, är tiden nu inne för dig att återupprätta riket åt Israel?" Han svarade dem: "Det är inte er sak att veta vilka tider eller stunder som Fadern i sin makt har fastställt."

Det är inte vår sak att sköta Guds tidsplanering. Ingen kan säga ett datum för när Jesus kommer tillbaka.

Men istället för att tala om datum och årtal talar Bibeln om TIDSTECKEN. De är inte som en klocka, utan mer som en frukt. Jesus säger inte att: - Vid den eller den tidpunkten kommer jag att komma till er. Han talar istället om att tiden ska bli mogen. Man kan inte säga att ett äpple skulle vara moget klockan halv två den eller den dagen. Man får gå ut till trädet, se och känna efter. Och en dag vet man att nu är äpplet moget.

På samma sätt ger oss Jesus kännetecknen för när tiden ska vara mogen. Det är en komplicerad och sammansatt bild. Den är inte så självklar. Den måste bedömas noggrant, under bön och bibelläsning.

Så Jesus tecknar en tidsbild. Sedan säger Han: - När ni ser detta börja ska ni räta på er...

Låt oss också tänka lite omkring begreppet "födslovåndor", eller födslovärkar. Ibland hör man människor säga att detta som Jesus ju pekar på väl alltid har funnits. Sådant har väl alltid hänt, o.s.v. Men ordet födslovärkar har kanske någonting att säga om det.

För det första är födslovärkar någonting positivt. Du kanske tycker att det är väl enkelt för mig, som man, att säga det. Och jag håller med. Men ändå. Det är skillnad på dödsryckningar och födslovärkar. Värkarna är nämligen nödvändiga, de öppnar upp vägen för ett liv att födas.

Dessutom är det så med födslovärkar att de kommer tätare och tätare, och blir kraftigare och kraftigare.

Nu skulle man kunna säga att kyrkan har levt i den sista tiden i snart 2000 år, se ex. 1 Kor 10:11.

Det har med andra ord varit en 2000 år lång graviditet. Men Bibeln talar alltså om en intensifiering i den yttersta tiden, av födslovåndor. Det är med andra ord inget nytt som händer. Krig, jordbävningar osv. har alltid förekommit. Men det som alltid skett ska ske tätare och mer kraftfullt än någonsin förr. Det eskalerar.

OK... har du någon gång känt att vi lever i en tid där saker och ting intensifierats? Har du någon gång hört någon säga: - Det är väldigt så fort allting går nu för tiden.

Jesus talar här om olika slags tidstecken:

Tecken i den religiösa världen

Jesus talar om falsk religion, om människor med anspråk på att vara Messias, om förvillelse, och ockult andlighet.

Tecken i den politiska världen

Jesus talar om krig och krigsrykten, om en bekymmersam samhällsutveckling, med brist på solidaritet.

Tecken i naturen

Sist talar Jesus om katastrofer i omvärlden, om sjukdomar och jordbävningar. Har du tänkt på att det tycks som att naturen ofta har haft någonting att säga vid de stora brytpunkterna i Bibeln. Noas flod, 1Mos 6; Straffdomarna över Egypten, 2Mos...

Kanske tänker vi nu att inget av detta väl kan sägas vara särskilt kännetecknande för just vår tid. Men kom då alltså ihåg att Jesus talar alltså då om dessa händelser som födslosmärten, d.v.s. om intensifiering.

PRÖVNINGEN INLEDS, Matt 24:9-14

Matt 24:9-14: Då skall man utlämna er till att misshandlas och dödas, och ni kommer att bli hatade av alla folk för mitt namns skull. Och då skall många komma på fall, och de skall förråda varandra och hata varandra. Många falska profeter skall träda fram och bedra många. Och eftersom laglösheten tilltar, kommer kärleken att svalna hos de flesta. Men den som håller ut intill slutet skall bli frälst. Och detta evangelium om riket skall predikas i hela världen till ett vittnesbörd för alla folk, och sedan skall slutet komma.

Enligt **Daniel 9:24-27** skulle det, i Israels historia, komma 70 viktiga så kallade "veckor" Genom att koppla detta till 70 tidigare nämnda år, **9:2**, så talar man ibland om 70 "årsveckor", d.v.s. en vecka = sju år. Det hebreiska ordet för vecka kan även översättas sju. En del kommentatorer menar därför att Daniel talar om 70 x 7 år, d.v.s. 490 viktiga år iför det judiska folket.

Först ska 7 "veckor" gå till ända, och därefter 62 veckor, vilket blir 483 år. Då skall en som är smord dö. Smord är på hebreiska = Messias.

Med andra ord beskriver Daniel här en historisk utveckling som sträcker sig fram till Jesus och till korset. Under den sista 7 års perioden skall templet i Jerusalem förstöras av en furste, som Gud ska döma. I 7 år skall han sluta ett förbund med judarna, men efter en halv vecka, d.v.s. 3,5 år skall det visa sig att han har förlött dem, lockat dem i fördärvet.

Här är en-miljon-kronors-frågan: Var tog då den 70:e årsveckan vägen, d.v.s. de återstående 7 åren? Fram till Jesus följer vi utvecklingen. Men dessa sista sju år där en furste ska förloda Israel och det som i Daniel kallas för slutet ska komma, var tog de sju åren vägen? Någon som har sett dem? Svaret är att Uppenbarelseboken handlar om dessa återstående sju år. Om sju viktiga år där Gud på nytt ska handla med Israel och fullborda historien.

Matt 24:14 innehåller en annan vinkling. Där talar Jesus om att evangeliet ska nå till alla folk. Det är ett område där vi faktiskt inte kan säga att så har det väl alltid varit, för det har det inte. Nej, detta håller på att ske, just nu.

PRÖVNINGEN INTENSIFIERAS, Matt 24:15-16

Matt 24:15-22: När ni då ser 'förödelsens styggelse', som profeten Daniel talar om, stå på helig plats - den som läser detta bör noga lägga märke till det - då måste de som är i Judeen fly bort till bergen.

När ni ser "förödelsens styggelse" stå på en helig plats...

För oss är detta svårt. Vad är en "förödelsens styggelse"? Har du sett någon sådan? Men för lärjungarna var det tydligare. "Förödelsens styggelse" var nämligen ett alltför välkänt begrepp i Israel.

Kom ihåg att de sitter med templet framför sig. På 160-talet f.Kr låg Israel under grekisk ockupation, och regerades av en kung som hette Antiokus IV. Han hatade judarna och försökte utplåna alla spår av den judiska religion. Han intog templet och vanhelgade och plundrade det. Antiokus lät t.o.m. offra ett svin och skvätte blodet på tempelplatsen och brännoffersaltaret och reste en staty av guden Zeus i templet där han tvingade judarna, under hot om dödsstraff, att knäböja framför den. Dessutom förbjöd han dem att fira sabbaten och att omskära sina söner och gick till slut så långt att han utropade sig till en gud med namnet Antiokus Epifanes den gudomlige. Gissa vad judarna kallade honom? Svar: "Förödelsens styggelse".

För att sammanfatta detta så säger alltså Jesus att någonting liknande kommer att ske igen. Någon kommer att träda fram, och Antiokus Epifanes liv ger oss ledtrådar till vem han är och vad han ska göra. Denne som kommer ska inta en position som inte är hans, sätt sig på en helig plats, enligt 2 Tess 2 templet, försöka framträda som en frälsare, men förleda människor.

Det finns flera andra bibelställen att koppla ihop detta med. Låt oss läsa några av dem:

1 Joh 2:18: Kära barn, den sista tiden är här. Och liksom ni har hört att Antikrist skall komma, så har redan nu många antikrister trätt fram. Av detta förstår vi att den sista tiden har kommit.

2 Tess 2:3-5: Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma och laglöshetens människa, fördärvets son, öppet träda fram, motståndaren som förhäver sig över allt som kallas gud eller heligt, så att han sätter sig i Guds tempel och säger sig vara Gud. Kommer ni inte ihåg att jag sade er detta, när jag ännu var hos er?

Jesu ord har också tydliga referenser till **Dan 9:27**, som vi just läst. Alltså talar Bibeln om en framtida ledare som får det många andra eftersträvat, nämligen global makt.

Han tycks träda fram som en stor retoriker, kanske som en duktig diplomat, kanske med tillfälliga lösningar på många svåra frågor, varför inte på mellanöstern-konflikten, osv. Men efter en tidsrymd av

3 ½ år ska han visa sitt rätta ansikte, kanske sätta sig i templet, ett bokstavligt tempel eller på annat sätt ropa ut sin gudomlighet. Men efter sju år ska Gud gå till rätta med honom.

Udden för denne världsledares förföljelse ska alltså riktas mot Israel. (Läs mer om det i Sak 12:1-3.)

Jag fick ännu en påminnelse om detta hat mot det judiska folket, som ibland legat latent under ytan och som ibland fått sina utbrott likt en vulkan, när jag häromdagen slog på TV nyheterna. Bilderna föreställde en arg folkmassa i Afganistan. Någon hade bränt några exemplar av Koranen i USA, och det hade lett till en attack mot FN där bland annat en svensk man dödats. – Död åt Amerika, ropade en uppretad man. Jaaa, svarade folkmassan. Och hur löd nästa arga rop, tror du? Jo: - Död åt Israel. Och än en gång ropade folkmassan sitt bifall. Fast Israel förstås inte hade haft det minsta med dessa koranbränningar att göra. Men det var tydligen aldrig riktigt fel att passa på att uttrycka sitt hat mot det judiska folket.

Nu ska jag alltså sist av allt försöka säga något enkelt om någonting svårt, och något lite om någonting stort.

I 1 Mos 12:1-3 utväljer Gud Abraham och Israels folk för en särskild uppgift i historien. Det betyder inte att det folket är bättre än andra eller att de aldrig får kritiseras. Naturligtvis inte. Men Gud gör det han gör av särskilda skäl. Och framförallt av nåd.

Hur länge ska Guds förbund med Israel vara?

Jer 31:35: Så säger HERREN, han som har satt solen till att lysa om dagen och månen och stjärnorna till att lysa om natten, i ordnad gång, han som rör upp havet så att dess böljor brusar, HERREN Sebaot är hans namn: Om denna ordning inte längre består inför mig, säger HERREN, först då skall Israels släkte upphöra att vara ett folk inför mig för alltid.

Den som vill argumentera för att Gud gjort slut med Israel får alltså också försöka bevisa att solen inte längre lyser om dagen eller stjärnorna om natten, och att inte längre havets vågor slår mot klipporna.

Paulus genskjuter kyrkohistorien, som om han redan förstår hur den här frågan ska komma att ställa till det i framtiden, i Rom 9-11, där han reder ut den kristna kyrkans relation till Israel.

Och för mig är det obegripligt hur kyrkan har kunnat leva med dessa bibelkapitel i 2000 år och ändå så ofta kommit att hävda att Gud sagt upp sin relation till det judiska folket eller att kyrkan ersatt judarnas roll rakt av. För att förenkla lite kan man säga att Paulus undervisning här handlar om fyra saker:

1. Judarna är Guds folk och Gud har inte förkastat dem.
2. Men majoriteten av Israel har sagt nej till Jesus.
3. Men Gud har vänt detta till någonting gott genom att vi på det sättet fått ta del av evangeliet. Vi är "inrypade" i trädet, och har på det sättet blivit en del av Guds folk.
4. Men en dag i framtiden ska Gud återigen handla med det judiska folket-

Rom 11:12-15, Giertz: Om nu deras felsteg blev till rikedom för världen och deras nederlag till rikedom för hedningarna, vad skall då inte hända, när de fulltaligt vänder tillbaka igen? Det är till er hedningar jag nu talar. Eftersom det har blivit min lott att vara hedningarnas apostel, håller jag mitt ämbete högt, i hopp att kunna egga mina stamfränder till avund och kanske frälsa några av dem. Om redan deras förkastelse hade med sig försoning för världen, vad skall då deras upprättelse föra med sig, om inte att döda får liv?

För mig blir Israels återfödelse som nation det tydligaste av alla tidstecken. Och detta är absolut inget som vi kan säga om att så har det ju alltid varit. Nej, från 130-talet fram till 1948 var det judiska folket utan nationalhem. Och Jesus säger, när han på förhand i några korta ord sammanfattar århundraden av svårt lidande för det judiska folket i Luk 21:24: De skall falla för svärdsegg och föras bort som

fångar till alla hednafolk. Jerusalem kommer att trampas ner av hedningarna, tills hedningarnas tider är fullbordade.

Med andra ord: Det judiska folket ska föras bort i fångenskap "tills" hedningarnas tider är fullbordade, d.v.s. Israels återkomst till sitt land markerar en ny tid.

Israels återkomst till landet förebådar Jesu återkomst till jorden.

Innan vi avslutar vill jag gå tillbaka till den viktigaste frågan av alla. Vi kunde fundera vidare över många frågor, men låt oss göra det någon annan gång. Låt oss avsluta med det viktigaste av allt, nämligen det här: Det är Jesus vi väntar tillbaka. Här finns mycket svårt och en hel del jag inte förstår, men en sak har jag förstått: Det är Jesus jag väntar på, och då måste ju detta vara ett fantastiskt hopp. För när jag ser på den värld jag lever i så kan jag inte tänka mig något bättre än att Jesus snart ska komma.

Hur ska vi då hantera detta?

Låt mig gå tillbaka till orden om födslovärkarna. För jag vet något om det, för jag har gått en kurs i förlossnings-förberedelser. Jag minns egentligen inte mer än en enda sak. Jag minns att jag fick lära mig att andas djupt, och att det skulle vara min uppgift som pappa när värkarna satte in att sitta där bredvid min hårt kämpande fru och påminna henne om att hon inte fick sluta att andas.

Så värkarna startade. Maria såg vädjande på mig. Och som en ansvarsfullande man satt jag där på en liten pall bredvid sängen och andades så djupt jag kunde.

Den läxan lärde jag väl. Och nu när jag ser ut över en värld i födslovåndor så vill jag säga: - Glöm inte att andas. Utvecklingen intensifieras. Värkarna kommer allt tätare och starkare. Så glöm inte att andas. Glöm inte din andakt. Glöm inte att andas i takt med Gud, att söka honom, hålla dig vaken, hålla kärleken levande.

För Jesus kommer snart. Jag är övertygad om att den bild jag studerat säger till just min generation att allt fler pusselbitar ligger på plats. Gud har inte tappat kontrollen. Allmaktens och kärlekens Gud ska segra. Jesus ska komma, och hans rike ska komma, och det kommer att bli fantastiskt. – Så glöm inte att andas!